

nds

derende show

Wij begrepen die strekking niet helemaal. Toen ik de cd beluisterd en de film bekeken had, bleek het verhaal vooral raar in elkaar te zitten. Eerst dacht we gaan het helemaal verminken, maar dat kan natuurlijk niet. Je moet wel houden aan het metrum en rijmschema, anders herkent het publiek de muziek niet eens meer."

Begroet

Ook al zijn ze dertig jaar oud, de meeste nummers werden in Utrecht met herkenning gezang begroet. Een onzichtbare verteller leverde de nodige ammunitie in intermezzo's die aan de actualiteit refereerden. Jack Nicholson is in de filmversie de dokter die Tommy bezoekt". Fosko: "Ja, als ik me goed herinner in zijn 'Oral Office'. En zo denderde de show door, met nog wat heftige toeflitsen tot slot.

Twee onvervalste Raggende Manne nummers en twee Who-covers bewezen dat de essentie van beide bands hetzelfde is. Met name in 'My generation', van origine een stotterend uitgevoerde rockhymne, kreeg Fosko het op de heupen.

Rolling Stones

Een navolging van De Raggende Manne zal Supersub zich in oktober buigen over nummers van Paul Weller en The Jam. In november interpreteert Skik het oeuvre van The Rolling Stones.

Stan Rijnen

De Raggende Manne brengen de Nederlandse 'Tommy' nogmaals vanavond in Rotterdam (Plan C), 22/9 in Groningen (Café De Mingel), 23/9 in Enschede (Le Monde) en 24/9 in Amsterdam (Paradijs).

(Advertentie)

HET CONCERTGEBOUW

Zondag 20 september 1998

Grote Zaal, 16.00 - ca. 22.00 uur

Bernard Haitink dirigent

The Royal Opera
Covent Garden

Wagner - Die Walküre

1e rang f250,-

2e rang f150,-

Kassa 020-6718345

Egocentrisme komt bij De Graef venijnig nabij

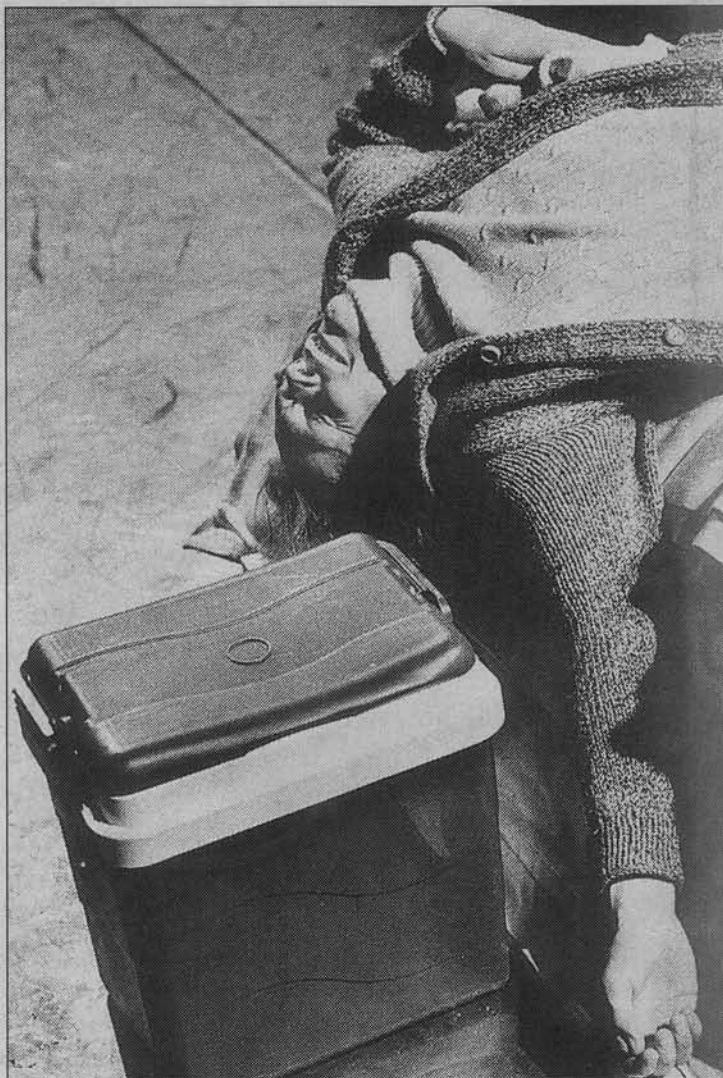
theater

AMSTERDAM - Geen van drieën weet raad met zichzelf. Wat is wijsheid en wie bepaalt dat? Even stuurloos als melancholisch lijken ze op Nescio's Titaantjes, maar ze zijn verder heen. Ze verloren hun onschuld op grimmiger wijze.

De Vlaamse acteur Peter de Graef schreef met 'De drie mannen van Ypsilanti' een fijnmazig en teer toneelstuk, dat hij ook regisseerde en waarmee theatergezelschap Hollandia door België en Nederland toert. De drie jongelingen Wim, Felix en Riemer zijn verdoeld maar niet getikt. Hoewel, dat weet je ook aan het slot van de voorstelling nog steeds niet zeker. Zijn ze nou broers, omdat ze bij dezelfde adoptieouders opgroeiden? Ze stumperen voor zich uit, verstrikken zich in waan & wijsheid, in droom & werkelijkheid, slobberen mengsels van bier en hasj waarvan ze denken dat het water of cola is, ze hengelen zonder vishaakje, en zoeken naar de vraag 'waarmee de mens met één droge klap tot bij de God in zichzelf' kan komen. Ze zijn deerniswekkend én sympathiek. En op onverwachte momenten soms zelfs ijszeggend helder: „Het enige wat ik van een postzegel verwacht is dat ie plakt."

Alliedrie proberen te vergeefs te achterhalen wat er met hun leven misging. „Vaak ontstaat er kortsluiting in je omdat je verschillende tegenstrijdige dingen wilt. Dat uit zich in een soort verdoving. Je bent je minder bewust maar terwijl het bewustzijn aan de oppervlakte is verminderd, blijft het onder de oppervlakte doorgaan", weet Felix.

De titel verwijst naar het Amerikaanse Ypsilanti, waar ooit proefnemingen moeten zijn gedaan met drie mannen die zich reïncarnaties van Jezus waanden en bij een confrontatie elkaar voor gek verklaarden. „Ze waren daar aan het zoeken naar een manier om een mens zijn leven en zijn karakter en alles te veranderen door hem of iemand anders terug te sturen naar een vorig leven. Bedoeling was om in geval van oorlog de vijand vanuit zijn vorig leven aan te pakken."

Marcel Hensema als Felix.

FOTO RAYMOND MALLENTJER

Een in de tuin gemaakte foto van Wim, Felix en Riemer moet aantonen dat zijzelf de Mannen van Ypsilanti zijn. Totdat blijkt dat de foto niet bij 'Ypsilanti' hoort. En dan beginnen we van voren af aan: „Waarom vertel jij ons een verhaal en laat daarbij een prentje zien dat er niks mee te maken heeft?"

Fedja van Huët (Wim), Stijn Westend (Riemer) en Marcel Hensema (Felix) spelen op een vrijwel lege toneelvloer. Een frontaal en later haaks staand deurportaal staat voor de grens tussen binnen- en buitenwereld; die zo ingewikkeld te duiden grens voor alliedrie de mannen. („De mens valt gedurende zijn leven dwars door zijn lichaam bij zichzelf naar binnen.") Hun spel is trefzeker, oprecht getourmenteerd, overwegend knap-terloops. Het zouden niet

je vrienden zijn, maar als ze bij je aanbellen smijt je de deur nou ook weer niet direct voor hen dicht. Na afloop krijgen de toeschouwers - een even ongebruikelijk als sympathiek gebaar - de volledige tekst op half-krantenformaat uitgereikt. Maar om het almaar-door-weemoedende gewoel van de Mannen van Ypsilanti te voelen schrijven, moet men deze voorstelling toch horen en bovenal zien. Al was het maar om die knetterende escalatie tussen Felix en Wim over een als cadeau bedoelde bos bloemen. Volslagen verknipt, schizofreen zelfs, maar in alledaagsheid zo herkenbaar egocentrisch-venijnig nabij.

Arend Evenhuis

T/m 11 oktober toernee door België en Nederland. Inl: 020-4275447.